

Zjevení Ježíše Krista - číslo šest

Vzkříšení spících mrtvých

Jeff Pippenger

2023-10-27

Stavěli jsme na Izajášově závěrečném proroctví, které začíná ve čtyřicáté kapitole určením času prodlení, jenž byl zahájen zklamáním z 18. července 2020. Dávali jsme do souladu smrt dvou svědků ze Zjevení s těmi, kdo jsou mrtví v Ezechielově údolí mrtvých suchých kostí ve třicáté sedmé kapitole. Usilujeme prostřednictvím opakování o ustanovení zcela konkrétní posloupnosti událostí spojených se vzkříšením těch, kteří byli šelmou, jež vystoupila z bezedné propasti, zavraždění na ulici.

Když uvádíme tyto prorocké pasáže do vzájemného souladu, odpečetíme části Zjevení, které až dosud nikdy nebyly rozpoznány, neboť toto poselství je odpečetěním Zjevení Ježíše Krista, k němuž dochází těsně před uzavřením doby lidské zkušební lhůty. Konáme toto dílo, neboť „čas je blízko“. Tím, že odpečetíme pravdy ve Zjevení, které se nyní právě naplňují, vykonáváme právě to dílo, které bylo ve Zjevení vymezeno jako Janovo dílo. Bylo mu řečeno, aby zapsal věci, které viděl, totiž věci, které tehdy existovaly, a zaznamenáváním těchto věcí Jan současně zapisoval i věci, které budou.

Napiš, co jsi viděl, a co jest, i co se má stát potom. Zjevení 1,19.

Logickým kamenem úrazu pro adventisty sedmého dne může velmi dobře být jejich tradiční porozumění knize Zjevení. Když člověk přijme ustanovenou pravdu, avšak nedokáže rozpoznat, že ustanovená pravda byla určena k tomu, aby se v průběhu času rozvíjela, může se jeho původní správné porozumění pravdě stát tradicí či zvykem. Pravda, která se proměnila v tradici, může velmi dobře vyvolat slepotu představovanou v poselství Laodiceji. Původní pravda je stále pravdou, avšak neschopnost vidět, že se tato pravda v průběhu času rozvíjí, plodí slepotu. Pravda není příčinou jejich slepoty; slepota je pouze příznakem příčiny. Příčinou jsou uši, které nechtějí slyšet, oči, které nechtějí vidět, a srdce, které se nenechá obrátit u těch, kdo jsou samolibě spokojeni s pohodlím tradice a zvyku.

„Kristus ve svém učení předkládal staré pravdy, jejichž původcem byl On sám, pravdy, které hlásal skrze patriarchy a proroky; nyní však na ně vrhl nové světlo. Jak odlišně se jevil jejich význam! Jeho výklad přinesl záplavu světla a duchovnosti. A zaslíbil, že Duch svatý osvětlí učedníky, takže se jim Boží slovo bude stále více rozvíjet. Budou moci předkládat jeho pravdy v nové kráse.“

„Od chvíle, kdy v Edenu zaznělo první zaslíbení vykoupení, byly život, charakter a prostřednické dílo Kristovo předmětem zkoumání lidských myslí. Přesto každá mysl, skrze niž působil Duch svatý, představila tato témata ve světle svěžím a novém. Pravdy vykoupení jsou schopny neustálého rozvíjení a rozšiřování. Ačkoli jsou staré, jsou stále nové a neustále odhalují tomu, kdo hledá pravdu, větší slávu a mocnější sílu.“

„V každé době dochází k novému rozvinutí pravdy, k poselství Božímu pro lidstvo onoho pokolení. Staré pravdy jsou všechny podstatné; nová pravda není na staré nezávislá, nýbrž je jejím rozvinutím. Jen tehdy, jsou-li staré pravdy pochopeny, můžeme porozumět novým. Když si Kristus přál otevřít svým učedníkům pravdu o svém vzkříšení, začal ,od Mojžíše a všech proroků‘ a ,vykládal jim ve všech Písmech to, co se na Něho vztahovalo‘. Lukáš 24,27. Avšak je to světlo, které září v novém rozvinutí pravdy, jež oslavuje staré. Kdo nové odmítá nebo zanedbává, ten ve skutečnosti nevlastní ani staré. Pro něho ztrácí svou životodárnou moc a stává se jen mrtvou formou.“

„Jsou takoví, kteří vyznávají, že věří pravdám Starého zákona a učí je, a přitom Nový zákon odmítají. Tím však, že odmítají přijmout Kristovo učení, ukazují, že nevěří tomu, co mluvili patriarchové a proroci. ,Kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neboť on psal o mně,‘ řekl Kristus. Jan 5,46. Proto v jejich vyučování i o samotném Starém zákoně není žádná skutečná moc.“

„Mnozí, kdo tvrdí, že věří a učí evangelium, jsou v podobném bludu. Odkládají starozákonní Písma, o nichž Kristus prohlásil: ,To jsou ta, která vydávají svědectví o mně.‘ Jan 5,39. Tím, že zavrhnou Starý zákon, ve skutečnosti zavrhnou i Nový; neboť oba jsou částmi neoddělitelného celku. Nikdo nemůže správně předkládat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je evangelium vtělené a evangelium je zákon rozvinutý. Zákon je kořen, evangelium je vonný květ a ovoce, které nese.“ Christ's Object Lessons, 127.

Ti, kdo tvrdí, že věří starému, ale odmítají nové, se s ještě větší silou vztahují na adventisty sedmého dne, kteří tvrdí, že věří Bibli v její úplnosti, ale odmítají spisy Ducha proroctví. Ve Zjevení je Jan symbolem Božího lidu v posledních dnech, který je pronásledován za to, že přijímá jak Bibli, tak i Ducha proroctví.

Já Jan, váš bratr a účastník soužení i království a trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Zjevení 1,9.

Přijme-li člověk svědectví Ježíšovo, jímž je Duch proroctví, jímž jsou spisy Ellen Whiteové, pak předchozí úryvek z jejích spisů označuje otázku, kterou se zabývám. Napsala, že „pravdy vykoupení jsou schopny neustálého rozvíjení a rozšiřování. Ačkoli jsou staré, jsou stále nové a tomu, kdo hledá pravdu, neustále zjevují větší slávu a mocnější sílu,“ a že v „každém věku dochází k novému rozvinutí pravdy, k Božímu poselství lidu onoho pokolení.“

Ačkoli je obvyklé chápání knihy Zjevení, jaké může zastávat typický adventista sedmého dne, pravdivé, celá kniha Zjevení je svědectvím o posledních dnech. V současnosti uplatňujeme pravdu, která je nyní odpečetěována, a tuto pravdu nerozeznají ti, kdo nejsou ochotni přijmout, že všechny pasáže v knize Zjevení jsou součástí Zjevení Ježíše Krista, které je v posledních dnech odpečetěováno.

Pochopení, které adventismus zastával ohledně jedenácté kapitoly Zjevení, totiž že se naplnila ve Francouzské revoluci, je správné a sestra Whiteová tento správný názor potvrzuje. Tato pravda však byla jednoduše dějinami, které jsou zaznamenány, aby ilustrovaly poslední dny. Celá kniha Zjevení je řízena tímto prorockým jevem.

Stavíme na skrytých dějinách sedmi hromů jako na vodítku, které spojuje Ezechiele třicet sedm, Izajáše čtyřicet a Zjevení jedenáct s podobenstvím o deseti pannách v Matoušovi dvacet pět. Další prorocká linie, která podporuje aplikaci prorocké posloupnosti událostí, již se zabýváme, se nachází v Kristově linii, která rovněž zahrnuje druhotné svědectví. Ježíšovi bylo třicet let, když byl pokřtěn a stal se Ježíšem Kristem, neboť „Kristus“ v řečtině Nového zákona, anebo „Mesiáš“ v hebrejštině Starého zákona, znamená Pomazaný.

Tu věc, pravím, znáte, která se rozhlásila po celém Judsku a začala od Galileje po křtu, který Jan kázal; kterak Bůh pomazal Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, jenž chodil, čině dobro a uzdravuje všechny, kteří byli utiskováni od ďábla; neboť Bůh byl s ním. Skutky 10,37.38.

Po třicet let se Ježíš připravoval na pomazání, a jakmile byl při svém křtu pomazán, jakožto Kristus předkládal své poselství po tři a půl prorockého dne. Poté byl zabit, uložen do hrobu, vzkříšen a následně vystoupil do nebe. Počátkem jeho služby trávající tři a půl roku byl jeho křest, který představuje jeho smrt a vzkříšení, a na konci svých tisíce dvou set šedesáti dnů služby byl ukřižován a poté vzkříšen – neboť on je počátek i konec. Událost jeho smrti a vzkříšení zrodila mocné vojsko, které po dalších tři a půl roku neslo evangelium Židům, a poté světu.

Katolická církev, která je antikristem biblického proroctví, byla rovněž po třicet let připravována, než byla pomazána mocí. Roku 508 byla odstraněna „ustavičná oběť“. Sestra Whiteová nás přímo informuje, že milerité správně chápali „ustavičnou oběť“ v knize Daniel, navzdory tomu, že se laodicejská církev adventistů sedmého dne ve třicátých letech 20. století vrátila k odpadlickému protestantismu a jeho satanskému pojetí „ustavičné oběti“.

„Potom jsem ve vztahu ke ‚každodenní‘ (Daniel 8,12) uviděla, že slovo ‚oběť‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a do textu nepatří, a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo nesli poselství o hodině soudu.“ Rané spisy, 74.

„Každodenní“ představuje pohanství a pohanský Řím byl mocí, která zadržovala a bránila papežství vystoupit na trůn země. Jak bylo předpověděno v knize Daniel, a poté potvrzeno dějinami, a poté zjeveno anděly Williamu Millerovi a poté potvrzeno Ellen Whiteovou, v roce 508 byla odstraněna pohanská překážka vzestupu papežství. Stejně jako u Krista se antikrist po třicet let připravoval, aby byl v roce 538 zmocněn. Kristus i antikrist se po třicet let připravovali na to, aby byli zmocněni. Jakmile bylo papežství v roce 538 zmocněno, přednášelo své poselství smrti po tři a půl prorockého roku, právě tak jako Kristus přednášel své poselství života po tři a půl roku. Dva svědkové ze Zjevení jedenáct, kteří v dějinách Francouzské revoluce představovali Starý a Nový zákon, také obdrželi moc prorokovat po tři a půl prorockého dne.

A dám moc svým dvěma svědkům, a budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, odění v žíněném rouchu. Zjevení 11,3.

Roku 1798, po uplynutí tisíce dvou set šedesáti prorockých dnů, antikrist utrpěl svou smrtelnou ránu, právě tak jako Kristus zemřel na kříži po tisíci dvou stech šedesáti dnech a právě tak jako dva svědkové, představující Boží slovo, byli po tisíci dvou stech šedesáti dnech zabiti na ulici.

Třetího dne byl Kristus vzkříšen a jedním z hlavních témat antikrista v knize Zjevení je uzdravení jeho smrtelné rány, neboli jeho vzkříšení. Kristovo vzkříšení nastalo třetího dne a vzkříšení dvou svědků nastalo po třech a půl dnech. Antikrist je symbolicky vzkříšen třetího dne, neboť v několika prorockých svědectvích je třetí den symbolem nedělního zákona. Při nedělním zákonu je mořská šelma ze Zjevení třinácté kapitoly vzkříšena a znamení mořské šelmy se stává zkouškou. Potom Organizace spojených národů, deset králů ze Zjevení sedmnácté kapitoly, na pokyn Spojených států, které jsou předním králem z těchto deseti králů, vyzdvihne antikrista jako hlavu trojího svazku, když papežství vystoupí na trůn země.

„Jak se blížíme k poslední krizi, je nanejvýš důležité, aby mezi Pánovými nástroji panoval soulad a jednota. Svět je naplněn bouří, válkou a svárem. Avšak pod jednou hlavou — papežskou mocí — se lid sjednotí, aby se postavil proti Bohu v osobě Jeho svědků. Toto spojení je stvrzeno velkým odpadlíkem. Zatímco se bude snažit sjednotit své nástroje k boji proti pravdě, bude působit na rozdělení a rozptýlení jejích zastánců. Žárlivost, zlé domněnky a utrhačné řeči jsou jím podněcovány, aby vyvolaly nesvornost a rozkol.“ Testimonies, svazek 7, 182.

Když bude antikrist vzkříšen, vystoupí na trůn země a povede trojí svazek na jeho tažení k Armagedonu, tak jako Jezábel vedla Achaba na horu Karmel. Žalmista Asaf označuje deset národů, představujících Organizaci spojených národů, za zlou konfederaci Božích nepřátel, kteří pozvedají svou „hlavu“, jíž je „papežská moc“.

Píseň, žalm Asafův. Nemlč, Bože, nežůstávej zticha a nebuď nečinný, Bože. Neboť hle, tvoji nepřátelé se bouří a ti, kdo tě nenávidí, pozvedli hlavu. Chytře se radí proti tvému lidu a smlouvají se proti tvým skrytým. Řekli: Pojďte a vyhladíme je, aby přestali být národem, aby jméno Izraele již nebylo připomínáno. Neboť se jednomyslně spolu radili, uzavřeli smlouvu proti tobě: stany Edomu a Izmaelci, Moáb a Hagarejští, Gebal, Ammon a Amálek, Filištíni s obyvateli Týru; také Assur se k nim připojil; pomohli synům Lotovým. Selah. Žalmy 83:1–8.

Prapor tří andělů tedy vlaje uprostřed nebe.

A viděl jsem jiného anděla, letícího prostředkem nebe, který měl věčné evangelium, aby je zvěstoval obyvatelům země, každému národu, pokolení, jazyku i lidu. Volal mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; a klaňte se tomu, který učinil nebe i zemi, moře i prameny vod. A za ním letěl druhý anděl, který volal: Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva. A za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: Kdo se klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít víno Božího hněvu, nalité neředěné do číše jeho rozhořčení, a bude trýzněn ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich muk vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí ve dne ani v noci ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, i kdokoli přijímá znamení jejího jména. Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu. Zjevení 14,6–12.

Prapor tří andělů bude tehdy vlát uprostřed nebe, avšak brzy bude antikrist vyzdvižen k nebi deseti králi Organizace spojených národů. Prapor bude tehdy hlásat poselství „pravdy“ a antikrist bude tehdy hlásat poselství tradice a zvyku. Tři andělé varují lidstvo, aby nepřijalo znamení papežství,

avšak Spojené státy jako falešný prorok přinutí svět přijmout právě toto znamení.

Zde skončíme a navážeme na to v našem příštím článku.